

KOALA

Sergi Pompermayer

Un garatge d'una casa adossada a l'extraradi d'una ciutat petita. Alguna vegada hi va haver un cotxe. Ara ja no.

Nit.

Els llums estan apagats.

Damunt una taula hi ha un televisor petit engegat però que no rep cap senyal.

Assegut davant del televisor hi ha un home que porta posat un cap de coala.

Mira fixament la pantalla on només s'hi veuen interferències.

Només se sent el so de les interferències televisives i el vent que udola a l'exterior.

L'home amb cap de coala deixa de mirar al televisor i mira en direcció al públic.

El televisor s'apaga.

Fosc.

En la foscor se senten trons en la llunyania.

S'encén el llum del garatge. És un fluorescent.

Veiem l'espai sencer.

Hi ha un mirall per veure's de cos sencer. Una nevera petita. El petit televisor que hem vist anteriorment.

Un cubell ple de llaunes buides de cervesa i de menjar.

Una taula amb un ordinador no gaire nou, la fotografia d'un nen d'uns 10 anys, la d'una parella gran, la d'una dona a punt de fer els quaranta, un paquet de tabac obert, un encenedor Zippo, un cendrer ple de burilles, un Ventolin, , bolígrafs, retoladors fluorescents, un pot de vidre ple de caramels d'eucaliptus embolicats, un altre pot de vidre amb caramels d'eucaliptus desembolicats, el text imprès i rebregat d'un monòleg teatral i un cap de coala.

A les parets hi ha alguns cartells d'obres de teatre, i recolzat en una d'elles hi ha un piano. Al costat del piano unes branques d'eucaliptus.

Una finestra petita per on, de tant en tant, es veuen els fulgors dels llampecs.

Entra l'ACTOR menjant directament d'una llauna de menjar amb una forquilla. Va vestit amb roba d'anar per casa. Escura la llauna. Hi passa el dit. Se'l llepa. Llença la llauna. Fa espai a la taula i hi deixa el plat de macarrons.

Obre la nevera i en treu una llauna de cervesa. Dins la nevera només hi ha llaunes de cervesa.

L'obre. Beu.

Es treu el mòbil de la butxaca i el deixa damunt la taula.

Va fins la finestra i mira a l'exterior.

Nega amb el cap.

S'acosta al mirall amb la llauna de cervesa a la mà. Es mira al mirall. Fa un glop llarg.

Es tira un rot.

Segueix mirant-se i sospira.

Va cap a la taula. Obre l'ordinador. Beu. Agafa el text i en repassa un tros. Fa un altre glop llarg de cervesa. Se l'acaba. Rebrega la llauna de cervesa i la llença al cubell.

Agafa un caramel d'eucaliptus del pot de vidre on estan embolicats. Se'l posa a la boca.

Fa cara de disgust.

Agafa les branques d'eucaliptus i les reparteix per l'espai.

Encén un petit focus i apaga el fluorescent.

Agafa el cap de coala i es posa davant el mirall per posar-se'l.

Escalfa la veu.

Escup el caramel d'eucaliptus en direcció al pot de vidre on n'hi ha de desembolicats.

Però no entra dins el pot.

Puto eucaliptus...

Va fins l'ordinador i prem play. Sentim la seva veu gravada. Mentre la sentim ell es posa el cap de coala.

VEU ACTOR: Un missatge important abans de començar l'espectacle. Un missatge que només serà dit una vegada, no perquè s'hagi d'autodestruir, sinó perquè considerem que tots teniu la capacitat de comprensió suficient per entendre'l sense la necessitat de repetir-lo. El missatge és el següent: Apagueu els vostres mòbils i gaudiu de l'espectacle. Moltes gràcies.

Se senten ocells piulant. L'ACTOR fa veure que menja fulles d'eucaliptus. De cop se sent el so d'una serra mecànica llunyana i d'un arbre que cau. El coala deixa de menjar fulles d'eucaliptus i mira en la direcció on ha caigut l'arbre.

ACTOR

Els arbres cauen.

Abatuts per les salvatges mandíbules d'acer dels monstres mecànics.

Aviat caurà el meu.

La meva llar.

S'atura.

Els arbres cauen.

Abatuts per les salvatges mandíbules d'acer dels monstres mecànics.

Aviat caurà el meu.

La meva llar.

El refugi d'aquest ésser insignificant que sóc.

Aquest ésser d'aspecte còmic i trist. De joguina trencada.

A qui ningú importa el seu destí.

Per què?

Per què els hi permetes fer això?

Per què, natura, et mostres indiferent amb el patiment de tots els teus altres fills?

Per què-

Truquen al seu mòbil.

Per què, natura, et mostres indiferent amb el patiment de tots els teus altres fills?

Per-

Se segueix sentint el mòbil.

Es queda en silenci, mirant al mòbil, fins que deixa de sentir-se. Un cop s'atura, agafa aire per reprendre el monòleg.

Per què, natura, et mostres indiferent amb el patiment de tots els teus altres fills?

I els hi permetes que, amb la fam infinita d'un volcà que tot ho devora, ens destrueixin a tots?

I a tota la bellesa que tu has creat i ens envolta.

Per què et deixes sotmetre per aquest error que regna amb el fuet de la submissió en una mà i la destrucció en l'altra?

Tu que ets tan poderosa.

Tu que-

Es treu el cap de coala.

Cal que passi cada dia, això?

No ho entenc.

De veritat.

Com si la nostra vida se'n pogués anar a la merda si no veiem, al mateix instant que arriba, aquell whatsapp, aquell mail, aquella trucada perduda.

I què si ho veiem una hora més tard?

Els cel es tornarà de color porpra i uns núvols negres com corbs monstruosos precipitaran damunt nostre metalls incandescents mentre la terra s'esberla i escup tots els cadàvers que ha anat acumulant durant centenars de milers d'anys?

No.

No passarà res.

No passa res.

No entenc perquè ens ha de costar tant apagar el mòbil durant una estona.

És que... Si no podem fer ni una cosa tan simple com és apagar el mòbil quan toca, com podem pensar en canviar el món, en fer-lo millor i blablabla si som incapaços de fer aquest sacrifici tan mínim com és apagar un puto mòbil?

Res.

I intento trobar una raó del per què passa. Que potser algú no l'apaga perquè té un parent fotut a l'hospital, per exemple. Però hòstia, si et passa això no vas al teatre. T'estàs amb aquella persona, no?

O que el missatge de mòbils del inici no és prou clar. Però collons, ho diu claríssim. Apagueu els mòbils i gaudiu de l'espectacle, sisplau. S'entén perfectament. I si no s'entén és perquè no s'escolta. I aleshores la solució seria molt simple. Escoltar.

Escoltar.

Però no. No escoltem. No ens escoltem.

Estem fatal.

Tots enganxats al puto mòbil dels collons.

Cada cop més "informat" i cada cop més imbècil.

Només veiem la puta pantalla. I els altres, merda.

Ens la suen els altres. Ni els veiem.

Mon fill, des de que té mòbil, que no em veu. No em veu perquè mentre parlo amb ell mira el mòbil. Em contesta mirant al mòbil. I quan està amb els seus amics, també. S'ajunten per mirar el mòbil. Cadascú amorrat a la seva pantalla mirant youtubers de merda dient gilipollades i porno. Amb catorze anys.

Ell i els seus amics es pensen que el primer que has de fer en una relació sexual normal és corre't a la cara de l'altre. Perquè és el que veuen a les xarxes.

I no és normal, no fotem.

Tot a través de les xarxes i cada cop menys contacte humà. Allà ens caguem en el que ens sembla injust, on signem a favor de drets, on felicitem els aniversaris, on fem saber que estem malalts, o que tot ens va de conya, on donem el condol i diem com arribarem a trobar a faltar a aquella persona que no tornarem a veure mai més -i que potser ja feia anys que no vèiem i que no trobàvem tan faltar- on expliquem que el nostre gat ha vomitat una bola de pèl, o la recepta del batut de kale, espirulina i chlorella que ens fem cada matí, i on compartim el secret de la felicitat que no tenim amb una frase del puto Paulo Coleho. I ens hi quedem enganxats esperant que els nostres centenars "d'amics" o "seguidors" nostres ens posin un polze alçat, o una careta riallera, o una que plora...

Tinc cinc-cents amics a Facebook. O mil. O tres mil.

Sí.

I cada cop més sols.

Estem idiotitzats.

Tots.

Jo el primer. No ho negaré.

Idiota perdut. Ho accepto.

S'ha de ser idiota per fer això que estic fent ara, però hòstia, és que...

*Va fins la taula i fa un parell d'inhalacions del Ventolin. Agafa un cigarro i l'encén.
Fuma.*

Fa por cap on anem.

On estem.

Per ser tan-

Egoistes.

Insensibles.

L'altre dia vaig quedar amb un tio que feia temps que no ens veiem, i em diu "jo no vaig mai al teatre perquè és massa car"

I m'ho va dir fotent-se un gin tònic amb tots de llavors i fruites flotant que més que un gin tònic semblava l'abeurador d'un puto lloro de l'Amazones... un puto gin tònic que li va costar setze euros...

I mentre anava xerrant, passant de mi com de la merda, se'n va cascar dos.

Trenta-dos euros en total.

I no li van doldre, tu.

Vaig estar a punt de dir-li "collons, trenta-dos euros. No et dolen pels gin tònic però per pagar una puta entrada de teatre sí. Què passa? Que ets alcohòlic? O imbècil?"

Però no li vaig dir.

I li hauria d'haver dit. Perquè em va fotre de molt mala hòstia que, ni per un moment, fos conscient que jo intento viure d'això, i que potser em podria molestar que m'estigués dient que la meua feina no val tant com els putos gin tònic que es va prendre.

Ei, i que cadascú té les seves prioritats, evidentment. I amb els seus diners cadascú fa el que li rota, i que no hi ha cap obligació d'anar al teatre, ni tampoc de trobar normal pagar 16 euros per un puto gin tònic amb canyella, cardamom, pell de cumquat, flor d'hibiscus i colló de mico.

Cadascú pot fer l'imbècil com li surti dels collons, però hòstia, una mica d'empatia, no? Em va fotre de molt mala hòstia aquell imbècil repentinat amb polo Ralph Lauren.

Molt.

Perquè no em veia. Com si jo fos invisible.

A vegades, actuant, també em sembla que ho sóc.

Perquè sents a uns que comenten a to, a uns altres que estan mitja hora per treure el paper del caramel –traieu-lo ràpid, collons, que no costa tant i fa menys soroll- d'altres que van mirant el mòbil cada cinc minuts per mirar l'hora, o per contestar missatges, o per jugar al candy crush, o per penjar una puta foto a l'Instagram dient "a punt de veure la funció". No! A punt no! A punt no perquè ja ha començat i m'estàs distraient amb la puta llumeta de la pantalla del teu mòbil, hòstia!

És que fot molt.

Molt.

És com si mentre estàs follant amb algú, l'altra va i es fot a mirar el mòbil.

No fotem, collons, no fotem...

Eh, i potser jo tinc part de culpa. Que no ho faig prou bé. No dic que no.

Que ja ho sé que no sóc un actor de l'hòstia. ni surto a la tele, ni faig cine, ni sóc popular ni la gent em para pel carrer per fer-se fotos amb mi i penjar-les a Instagram. I que això que estic fent no és res de l'altre món. No és d'allò que surts d'aquí dient "hòstia, he vist un monòleg que m'ha canviat la vida".

No.

És una cosa més com tantes altres que es fan en aquesta ciutat. Un espectacle fet amb poca pasta i amb un text normal. Un text d'un autor català, ja m'enteneu.

Li vaig demanar. Li vaig dir, m'escriuries un monòleg? I em va dir sí.

I el vam anar fent.

I segurament no hauria calgut. Com tantes altres coses.

Però, collons...

Com a mínim una mica de respecte per l'esforç, per la feina de l'altre.

I si no t'agrada o trobes insuportable el que estàs veient, doncs agafes i te'n vas. O t'esperes al final, no aplaudeixes i després dius "no aneu a veure això perquè és una puta merda", i ho penges a on vulguis. A Facebook, a Twitter a Instagram o dels ous!

S'acosta a l'ordinador i clica.

VEU MARE: Nen! Amb qui parles?

ACTOR: Amb ningú, mama, amb ningú. Estic assajant el monòleg. I el que diré si un dia se sent un mòbil durant la funció. I ara no em molestis que tinc feina.

Torna a clicar l'ordinador. Se senten ocells i la maquinària pesada. Es torna a posar el cap de coala.

Tots fugen.

Intentant volar entre núvols de vapors pestilents, arrossegant-se per deserts esmolats com urpes o nedant en aigües convertides en trampes mortals.

Incapaçes de fer front al fatal destí que ens espera, intentem salvar la nostra pròpia vida.

Jo també he de fugir.

Deixar per sempre aquest arbre on vaig néixer i on he viscut fins ara i que aviat desapareixerà.

Aquest arbre on a cada branca hi ha un record.

Quin dolor em fan ara aquests records que fins fa tan poc eren balsàmics.

Si pogués els pogués deixar de recordar...

Aquest seria el repòs absolut.

No pensar.

No sentir.

No recordar.

Assolir la pau de l'existència mineral.

I oblidar aquells dies d'infantesa en que la llum era tan pura i diàfana com un matí d'estiu, i que ara porten una tardor grisa i humida als meus ulls.

Oblidar les vostres cares. Les vostres carícies. No reconèixer la vostra mirada cada cop que veig la meva cara reflectida en les llàgrimes damunt les fulles.

Oblidar-vos, per no sentir el dolor lacerant de saber que ja no esteu aquí, i que mai us tornaré a tenir al costat.

Toca al piano un fragment de "Wish you were here".

Adéu, arbre estimat.

M'allunyo del cel que sempre he tingut a tocar i començo un incert viatge que em portarà al món de baix.

Aquell món que sempre he vist de lluny i que sempre em veu dir que era hostil.

Com desitjo que estiguéssiu aquí.

Com us arribo a trobar a faltar.

Quan acaba es treu el cap de coala. Es treu un mocador de paper de la butxaca, s'eixuga unes llàgrimes i es moca.

Agafa una altra llauna de cervesa de la nevera.

Fa un glop.

Agafa un altre cigarro i el Zippo.

Agafa la foto de la parella gran. La mira.

Creure ser un cotxe...

Fa un somriure trist.

Parla mirant la fotografia.

He tingut un dia de merda.

Com cada dia.

Però avui-

Ja ha començat malament perquè he tingut que portar la mare a recuperació. Amb el cotxe i, evidentment, no he trobat aparcament al carrer. He tingut que deixar el cotxe en un pàrquing.

Vaig jurar que mai més tornaria a deixar el cotxe en un pàrquing.

No els suportó. Només sentir-ne l'olor... aquella olor de combustible, de motor calent i de goma cremada... em feto malalt, m'agafa la ràbia, i m'agafen ganes de cremar-los. D'agafar un bidó de benzina, ruixar el terra, els cotxes, els vigilants que se m'acosten per aturar-me, encendre el zippo, llençar-lo al terra i pum!

Que m'envolti l'infern.

S'encén el cigarro amb el Zippo.

I em faig por.

Però avui no he tingut més remei.

Tal com té els genolls la mama, no podia fer-la caminar massa...

Total, que he entrat amb el cotxe al puto pàrquing.

Fosc, depriment, estret. Només agafar el tiquet ja m'he fotut a suar, a tenir palpitations...

I, evidentment, la primera planta estava completa. No hi havia places.

He baixat cap a la planta menys dos.

Per una rampa ben estreta i amb una corba ben tancada. Amb totes les parets rascades dels cotxes que han passat abans per allà i s'han encastat contra la puta paret de la rampa.

He fet maniobres per agafar la puta corba. I això que no tinc un cotxe que sigui la hòstia.

Ni molt menys. Tinc una merda de cotxe de fet.

Potser per això he aconseguit arribar a la planta menys dos sense ratllar-lo.

Ara, això sí, amb una taquicàrdia de la hòstia, respirant amb la boca oberta com un peix que acaben de treure de l'aigua...

I la planta menys dos, evidentment, també estava plena. Baixo fins la menys tres per una altra rampa rotllo embut, ja cagant-me en déu i sa mare, ma mare renyant-me perquè havia blasfemat, jo dient-li que no em toqués els ous, amb una ansietat de tres parells de collons... I allà sí. Allà hi he trobat una plaça lliure.

Accelero, no fos cas que algun dels altres pobres desgraciats que també estaven donant voltes per allà me la fotés. Giro. I aleshores l'he vista allà. La puta columna. Tota prepotent, ocupant un bon tros de la plaça i amb actitud rotllo "i ara, què, desgraciat? Que jo d'aquí no em penso moure". I, evidentment, els cotxes del costat estaven aparcats trepitjant les ratlles que delimitaven la plaça on havia d'aparcar jo. Una merda de plaça on semblava impossible que hi pogués entrar un cotxe que no fos de Playmobil. Però l'he entrat. Després de fer cinc-centes maniobres, suant com una truja, i de ratllar-me el cotxe contra la puta columna. La mare ha obert la porta per sortir del cotxe, però no ha pogut. Hem quedat encaixonats. Puta mania de fer les places ben estretes, com si fossin nínxols. Què collons es pensen? Que tots fem ioga? Que treballem al Cirque du Soleil? Que tots som contorsionistes i ens podem fotre les cames darrera el coll per convertir-nos en una bola que pot sortir rodolant del cotxe? Que ma mare és gran, hòstia! I té els genolls cascats! I pesa vuitanta quilos! Com la treus del cotxe?! Liquant-la?!

Tot per aprofitar cada centímetre quadrat del puto pàrquing i poder fer més calaix. De veritat, és que...

S'ha engreixat molt la mama des de-

S'ha engreixat molt.

Cremats, cremats.

Evidentment he hagut de tirar el cotxe endavant i sortir de la plaça perquè la mama pogués sortir.

Torna a fer marxa enrere, torna a ficar al cotxe al puto nínxol... Obro la porta i veig que el màxim que podia obrir-la era un pam i mig. Au, surt. I he sortit. Cagant-me en tot i amb una contractura a l'esquena, això sí.

Putos pàrquings...

Mira que creure que era un cotxe...

Tots cremats. Tots.

Pausa. Els trons se senten més a prop.

No plourà, no.

No plou mai, ja.

Quants anys vas treballar al pàrquing?

Vint-i-set anys, oi?

Vint-i-set. Que es diu molt ràpid.

Se't va fotre cara de talp, papa.

De tant estar sota terra.

De talp feliç, això sí.

Qualsevol que et sentís parlar de la teva feina s'hauria pensat que treballaves en una escuderia de Formula 1 enlloc d'un pàrquing de merda.

I a mi, de petit, m'agradaven els pàrquings. Perquè a tu t'agradaven. I a mi m'agrada el que t'agradava a tu. Eres el meu heroi.

Feies olor de pàrquing. T'abraçava i semblava que estigués abraçant un extintor de la planta menys tres.

I m'agradava. Aquella olor per mi era... casa. Era protecció, seguretat. Eres tu.

Però... quan vaig ser una mica més gran, a escola em van començar a-

Això no he arribat a dir-t'ho mai, papa.

El primer va ser l'Alejandro. Un dels líders de la classe. De bona família, ros, una mica més alt que els altres, amb els ulls blaus, amb una cara de fill de puta nazi ja de ben petit... Sempre amb tres o quatre darrera seu que li reien totes les gràcies. I sempre amb aquella mirada. Aquella mirada de pensar... a qui puc putejar, a qui puc donar pel sac ara? I em va veure a mi. L'Alejandro. I a tu tampoc t'ho havia explicat, mama. Banquer ara. L'Alejandro. Però no banquer de director de sucursal, no. Banquer banquer, dels de dalt. O sigui, que segueix donant pel sac a la penya però ara a l'engròs. Jo era molt poca cosa, vaig fer l'estirada tard, era un nano reservat, sempre al meu món, amb les meves coses, les meves històries... Passava molt desapercebut. Menys per ell, que va veure en mi un blanc perfecte. Un xaval amb pinta de desgraciat i fill d'un pare que per ell també era un desgraciat. Em deia Aparcacoques. I amb els seus amiguets es dedicaven a humiliar-me públicament, a fotre'm collejas, insultar-me, escopien. Un dia fins i tot em va obligar a llepar-li les bambes... després d'haver trepitjat una merda de gos. Es pixaven de riure. I la resta de companys de classe que no participaven en les seves graciets però que veien el que passava, o reien o callaven. I els professors no ho veien, o no ho volien veure. Perquè, com podia ser que un noi de tan bona família, tan guapo, i tan llepaculs amb els professors com era l'Alejandro pogués fer les coses que jo deia que em feia? "L'enveja

és molt dolenta” em va dir un dia un professor. El senyor Bertran d’ètica i religió. Puto desgraciat amb halitosi...

Total que vaig aprendre a entomar les hòsties, a callar, i a mentir quan em preguntàveu com m’anava al cole. Bé, us deia. Res més.

No us vaig explicar mai que el malparit de l’Alejandro, a part de fotre’s amb mi també ho feia amb tu, papa. Per la teva feina. Ni que per això em deia *Aparcacoches*. Ni que se’m pujava a l’esquena i em feia passejar-lo per tot el pati, com si jo fos el seu cotxe, mentre m’insultava i m’anava fotent collejas.

¿Queréis probar mi coche? els hi deia als cabrons que li reien les gràcies. *Va, subid, que cabemos todos.*

I després ell començar a creure que era un cotxe, és que...

I els cabronets aquells m’anaven pujant a l’esquena, un, dos, tres, els que fossin fins que jo no podia més i les cames em cedien i quedava esclafat al terra pel pes de tots els tios que portava al damunt. Sense poder gairebé ni respirar. I aguantant les puntades de peu, les estirades de cabells i les pessigades que em feien mentre anaven sortint del meu damunt. Jo plorant i ells pixats de riure.

I mica en mica et vaig començar a agafar mania, papa.

Perquè inconscientment et culpava de tot el que m’estava passant. Perquè van aconseguir que me’ls cregués i que et veiés com un putó desgraciat. Un no ningú.

I et mirava i em feies ràbia. La pell de color de fluorescent, l’olor de carburant enganxada a la teva roba, sempre grisa, les ungles ennegrides de greix.

Per què m’havia d’haver tocat un pare com tu? Per què no podies ser metge, o advocat, o arquitecte o banquer, com el pare del putó Alejandro?

T’hi deixaves el sou en aquella puta escola perquè jo pogués tenir una bona educació. I precisament per això et vaig odiar.

Van ser uns anys molt durs. Molt.

La cosa es va arreglar una mica quan l’Alejandro va marxar de l’escola per anar-se’n a una de millor. A una d’elit. Una d’aquelles escoles on hi van els fills dels nostres patricis. On hi ha la merda més ben perfumada, vaja.

Després, quan vaig ser més gran i vaig entrar al Institut del Teatre ja no em van passar coses d’aquestes, però la meva relació amb tu no va millorar.

La majoria dels meus companys de classe venien de famílies amb molta cultura, i a casa... el tema cultura no el vam tocar mai massa.

Teníem els llibres que la mama et regalava cada any per Sant Jordi, i prou. De fet, es pot saber quants anys heu estat junts comptant els llibres que hi ha a la prestatgeria.

Quaranta dos.

Aquest matí els he comptat.

I tots per estrenar. Menys un. *Historia del Automóvil*. Aquest el tens subratllar i tot.

És curiós perquè tu no llegies gairebé mai, però sempre vas voler que jo llegís molt, se't va ficar entre cella i cella que aprenguéss a tocar el piano...

I mai m'has vist fent d'actor.

Mai et vaig dir que em vinguessis a veure.

No volia que els meus companys et coneguessin.

Això tampoc diu gaire de com veig als meus amics.

I ara ja, últimament, no estaves per anar al teatre.

La jubilació et va-

Et va anar espatllant, com diries.

Jo crec que tots els fums i les merdes tòxiques del pàrquing hi van ajudar.

Mira que creure que eres un cotxe...

Dit així fa gràcia, però no en feia gens, papa.

Recordo que un dia que et vaig acompanyar al metge, i li vas dir "hola, bon dia" a un cotxe que estava parat al semàfor. No li vaig donar gaire importància, perquè en cap moment vaig pensar que li diguessis al cotxe. Que potser coneixies al tio que el portava, o jo què sé.

Però no.

Vas anar canviant la teva forma de parlar i enlloc de dir "vaig al metge" deies "vaig a passar l'ITV", a la colònia li deies ambientador, a l'hora de menjar li deies "hora de posar benzina"... A mirar-te la pressió li deies mirar-te la pressió. Això sí. Però després sempre afegies "la pressió s'ha de mirar sovint perquè si no la tens bé pot ser que derrapis".

la mama i jo, al principi, ens pensàvem que feies conya.

Però no.

Quina conya havies de fer si mai vas tenir sentit del humor?

I quan vam saber que quan deies "vaig a carregar la bateria", no anaves a donar una volta com ens pensàvem... Que te n'anaves a visitar pàrquings. I t'hi passaves hores. Tot un matí. Tota una tarda. Fins que et feien fora.

El dia ens van trucar els mossos per dir-nos que havies ocupat una plaça de pàrquing i no hi havia forma de fer-te sortir d'allà... La mama-

La mama plorant. Desesperada. Avergonyida.

Et vam intentar entre tots dos, et vas posar violent, em vas fotre un cop...

Va haver de venir un metge, donar-te un sedant...

I després gairebé vas deixar de parlar, Si et preguntàvem alguna cosa contestaves fent uns sorolls estranys, com de motor de cotxe.

I et vas anar pansint.

Consumint.

Rovellant.

Com un sis-cents deixat al mig d'un descampat.

Fins que, anant pel carrer amb la mama, et vas parar, vas fer un soroll estrany, i li vas dir "Antònia, se m'ha trencat el càrter. No avisis al RACC que ja no fan peces del meu model".

I vas caure estès a terra.

Mira la foto. Agafa un altre caramel d'eucaliptus. Se' posa a la boca.

No em vaig portar bé amb tu, papa.

Sóc un puto desastre.

Un-

Merda.

T'estimo.

T'ho hauria d'haver dit més.

T'ho hauria d'haver dit.

Tard.

Tard.

Sempre tard.

Escup el caramel en direcció al pot. Tampoc l'encerta.

Es posar el cap de coala, s'asseu al piano i toca Heaven Stood Still de Willy Deville

Quan acaba de tocar, fa un salt i cau al terra de quatre grapes.

El coala acaba d'arribar al terra.

Se senten els sons de la maquinària pesada més a prop.

El crits dels ocells.

L'aire està ple d'insectes.

El coala mira a banda i banda, esverat.

Que espès és l'aire aquí baix.

Espès i calent.

Saturat de l'olor dolça i llefiscosa de la putrefacció.

Tot el que hi ha a la terra és mort, o viu de la mort.

Aviat també jo formaré part d'ella.

He de deixar de pensar.

I córrer.

No em puc aturar.

He de fugir d'aquí abans la terra no em converteixi en un dels cadàvers dels quals s'alimenta.

Però el meu cos, acostumat a agafar-se les branques, a mantenir equilibris impossibles per altres, es mostra ara totalment inútil.

Sóc lent i maldestre.

Com si les pedres, aliades dels meus enemics, haguessin lligat les meves extremitats amb cadenes invisibles que no em deixen avançar.

Per què no fas res, natura?

Per què?

Pausa.

Jo què sé per què.

Es treu el cap de coala. Va fins el mòbil i truca.

Hola Maria.

Sí, ja he vist que m'has trucat i- però estava assajant i-

No no no. Puc parlar.

Eh?

Ah, sí. Demà a les sis. Sí que me'n recordava, sí. Reunió és amb la tutora del Pol.

Perdona?

Què collons vol dir que ell també vindrà?

Per què collons ha de venir el puto croissant que tens ara per novio a la-

Sí, puto croissant.

Ell va com si fos el Bruce Willis a la *Jungla de Cristal*, sense treure's les Ray Ban ni per cagar, amb el cabell a l'u, sempre mastegant xiclet... Però és un puto croissant. Un puto croissant farcit de batuts proteics sense cervell que es guanya la vida hostiant a la gent que no hi ha de fotre res a la reunió amb la tutora del nostre fill!

No em vinguis amb que-

Però si a aquest tio no se'l pot portar enlloc.

Saps què em va dir l'altre dia? Sense treure's les putes ulleres de sol? "La vida és una filla de puta antisistema. Li has de fotre ben fort abans no te la foti ella a tu, tete".

Tete.

Què li passa? Que a part de ser BRIMO té un tumor cerebral i encara no li han detectat?

O és que és així de naixement, imbècil profund?

Vaig estar a punt de fotre-li una hòstia, així de clar t'ho dic.

Ja ho sé que em vaig fotre a plorar i el vaig abraçar.

Però per dins... per dins em moria de ganes de fotre-li d'hòsties.

I em vaig fotre a plorar, sí... Però si demà ve a la reunió et juro que li fотре d'hòsties!!

Penja. Es posa les mans al cap.

Així no. Així no.

Un llamp cau molt a prop.

Tot queda a les fosques.

Se sent l'udol del vent en la foscor.

La llum ataronjada de la posta de sol entra per la finestra.

El COALA s'està gravant amb una càmera.

Sóc lent i maldestre.

Com si les pedres, aliades dels meus enemics, haguessin lligat les meves extremitats amb cadenes invisibles que no em deixen avançar.

Per què no fas res, natura?

Per què?

Pausa.

Jo què sé per què.

Es deixa de gravar. Agafa el mòbil i truca.

Hola Maria.

Sí, ja he vist que m'has trucat i- però estava assajant i-

No no no. Puc parlar.

Demà a les sis. Sí que me'n recordava, sí. Reunió amb la tutora del Pol.

Perdona?

Què vol dir que ell també vindrà?

Mira, Maria, de veritat... Mai t'he dit res dels tios amb els que has sortit. Mai. Però aquest?

Que no entenc com et pot agradar aquest... Aquesta involució de l'espècie humana.

Aquest-

És que fotre's al llit amb ell ratlla la zoofilia, Maria.

No, no, no. No estic gelós, no és això, no fotem. T'he estimat molt, vas ser la primera novia que vaig tenir, la mare del meu fill però ja fa temps que ho tinc superat això. Molt temps.

Superadíssim.

Jo també estic sortint amb una noia.

Amb la... Saps la mare del Nil? Doncs amb la mare del Nil. Marta es diu. I molt bé. Li agrado tal com sóc. Li agrada el que faig. Li agrado vestit de coala. Fins i tot li agrada follar amb mi vestit de coala.

I ella es vesteix de guineu.

Per follar.

Perquè vegis quin sexe tenim més... creatiu.

No és rareta. És d'una tribu.

D'una tribu urbana, no d'una tribu de... D'una tribu urbana, hòstia. Furry fandom, es diuen. Els hi agrada vestir-se de peluixos rotllo manga i-

Però què collons t'estic explicant?

No n'has de fer res del que fem o deixem de fer. I fem molt, ja t'ho dic ara. Molt.

O sigui, que mira si ho tinc superat que tu i jo- Però, hòstia, és que aquest...

Em nego rotundament a que demà vingui a la reunió amb la-

Perquè jo sóc son pare, hòstia! I aquest mandril amb el que estàs, sincerament Maria, és una mala influència pel Pol.

Sí, clar. El veu allà amb l'uniforme, fent-se el mil homes, explicant les hòsties que reparteix, amb les ulleres Ray-Ban, el xiclet... Li va deixar agafar la pistola, Maria.

A qui collons se li ocorre deixar agafar una pistola a un xaval de catorze anys?

A un imbècil, no fotem!

Si m'ho va explicar el Pol, Maria.

Va fins l'ordinador i el manipula.

VEU MARE

Nen!

ACTOR

I me la sua que no estigués carregada. És el fet, Maria, és el fet!

Aquest tio és violent. Imbècil i violent. I els imbècils i violents mai són una bona influència.

Són un perill per la societat. Aquests són els que fan que el món sigui la merda que és.

Els haurien de fotre tots dalt un barco i quan estigués al mig del mar, a la merda!

No. No és un comentari violent això que acabo de dir.

És és és... un exabrupte, però no un cometari violent.

Jo no sóc una mala influència pel Pol. Au, va!

Mala influència, per què?

Perquè no vaig repartint hòsties pel món? Perquè no sóc un puto mascle alfa que es dedica a matxacar a la resta per arribar ben amunt?

M'ho dius per això, no?

M'ho dius perquè creus que sóc un mediocre, un merda.

VEU MARE

Nen?

ACTOR

Ja ho sé que no has fet servir mai aquestes paraules, però no fotem, Maria, que et conec.
Que et conec, i ja està. I sé-
Si em vas deixar per això, hòstia.
Em vas dir “és que vull alguna cosa més”. I jo, pel que sembla, no era “alguna cosa més”.
De fet, per tu, sempre he sigut “alguna cosa menys”.
Sí, sí, sí, no diguis que no.
Tu volies-
Em sap molt greu no ser el Brad Pitt, noia. Em sap molt greu. A mi el primer. No he tingut
la sort de néixer tan guapo i amb tant talent com ell.
No m'estic queixant com sempre, hòstia! Estic dient evidències. No sóc el Brad Pitt i no
he tingut la sort que ha tingut ell, ja està.
“La sort se la fa un mateix”? Mira, guarda't les putes frases del puto Paulo Coelho o de
qui sigui pel teu mur de Facebook, Maria. Però no em vinguis amb-
La sort se la fa un mateix... i uns collons. I uns collons! Ja m'agradaria veure la sort del
Brad Pitt si hagués nascut amb la meva cara i amb la-
No estic obsessionat amb el Brad Pitt, hòstia!
I no em queixo per gust. Em queixo amb raó, no fotem.
No m'agrada queixar-me! Estic fart de que em diguis que m'he passat la vida queixant-
me però no fent res. Perquè no és veritat, Maria. No és veritat!

VEU MARE

Nen!

ACTOR

Què collons vols, mama?!

VEU MARE

Tinc pipi, fill

ACTOR

Espera un moment, que estic parlant pel mòbil, hòstia!

No, ma mare, que m'està tocant els ous perquè vol anar al lavabo.

Què he de veure?

No em queixo de ma mare.

Em queixo de que fer-me càrrec d'ella m'absorbeix molt de temps, molta energia, molta-
Molt bé, doncs, sí, m'estic queixant! M'estic queixant perquè tinc raons per queixar-me,
què collons!

Què vols que faci?

Que l'aparqui en un geriàtric?

Doncs no penso fer-ho.

Per què?

Perquè és ma mare, Maria! I no la vull tancar en un lloc que fot pudor de pixum, amb tot
de vells que les seves famílies-

Ho trobo d'una crueltat extrema.

De malparit, de mala persona.

No estic dient que tu siguis mala persona, Maria.

No estic dient que tu-

Doncs potser sí que ho ets, hòstia! Potser sí que ho ets.

Per què? Per tot! Per-

Perquè voler que demà vingui el putó croissant a la reunió amb la tutora del Pol és de
mala persona, hòstia! De malparida, de cabrona! Ets una cabrona recargolada, Maria! I
punt!

Apaga el mòbil.

A cagar!

*Es posa les mans a la cara. Fa un profunda inspiració. Agafa el cap de coala. Clica a
l'ordinador.*

VEU MARE

Nen. M'he fet pipi.

Es posa les mans a la cara. Fa un profunda inspiració.

ACTOR

Hòstia puta.

Surt del garatge. El sentim lluny.

Hòstia puta, mama...

Per què em-?

Si portes un bolquer. No passa res si se t'escapa una mica de pipi.

Va, aixeca el cul.

Una mica més, collons, una mica més. Ajuda una mica, va. Que no ho veus que jo sol no et puc moure?

Així. Molt bé.

Quatre gotes, mama. No calia.

És que ho fas expressament, hòstia.

Per fotre.

Mira com calles.

És que...

Au, ja està.

I ara dorm.

Torna a entrar al garatge.

No anem bé no anem bé no anem bé.

S'encén un cigarro. Fa una calada i després inhala Ventolin.

Es mira al mirall.

Ets un merda.

En una merda de món.

Es posa el cap de coala.

Va fins l'ordinador i clica

Es comença a sentir el Bolero de Ravel.

Balla.

Quan acaba està cansat.

Panteixa.

Clica a l'ordinador.

Se senten veus d'homes, parlant, rient.

El coala mira esverat a banda i banda.

Us maleeixo.

A vosaltres que us creieu déus.

Que us penseu que tot és vostre.

Que només la destrucció us fa sentir poderosos.

Jo, aquest ésser insignificant, prescindible i mediocre, us maleeixo.

Jo i les germanes i els germans a qui heu menystingut, explotat i aniquilat.

Us maleïm a patir el que vosaltres ens esteu fent patir.

Us maleïm a veure la fi del vostre món.

La mort dels vostres fills.

La vostra extinció.

Lenta.

Dolorosa.

Inexorable.

Provocada per vosaltres mateixos.

Aleshores entendreu que no sou res.

I la natura us escombrarà amb la fúria d'una tempesta que mai no haureu vist.

El cel es tornarà de color porpra i d'uns núvols negres com corbs monstruosos precipitaran damunt vostre metalls incandescents mentre la terra s'esberla i escup tots els cadàvers que heu anat acumulant durant centenars de milers d'anys.

Se sent el so d'arribada d'un mail al ordinador.

I tant.

Es treu el cap de coala i va fins a l'ordinador.

Obre el mail.

El llegeix.

Agafa una cadira i s'asseu.

Torna a llegir el mail.

S'agafa el cap amb les mans.

S'està així una estona.

Merda.

Merda merda merda merda.

Amb un cop de mà llença al terra tot de coses que hi ha damunt la taula.

Puta merda, hòstia!

Plora amb el cap damunt la taula.

Clica a l'ordinador.

Truquen al seu mòbil.

El deixa trucar.

L'agafa.

S'eixuga les llàgrimes.

Intenta que no se li noti que ha estat plorant.

Ei, Pol. Què fas despert tan tard?

No, no. No estava dormint.

És que estava assajant. Per això tinc la veu així.

El coala, sí.

No, què va, si ja estava acabant.

Demà ens veurem a la reunió amb la teva tutora, eh?

Estàs bé, Pol?

Què vol dir que no gaire?

Per què?

Clar que no m'enfadaré. Per què m'hauria d'enfadar?

Què et passa? Va, explica'm-ho.

Per què no vols anar al cole?

Però per alguna raó no hi deus voler anar, no?

Qui t'ha tancat al lavabo?

En Nil.

En Nil i en Jan.

Quin parell de-

Això t'han dit?

La mare que els va...

No. No, eh? Pegant no es soluciona res, Pol.

Qui et digui que pegant es solucionen les coses és un imbècil.

Li has explicat a la mama?

Només a mi?

I què si t'has posat a plorar? No passa res per plorar. No és cap vergonya.

Mira, jo-

L'altre dia vaig fer una prova, un càsting. Per una peli - una telemovie, vaja- que em feia molta il·lusió que m'agafessin. I ara-

Ara m'acaben d'enviar un mail dient-me que no.

Que no m'han agafat.

I m'ha sabut molt greu.

I m'he posat trist, i m'he enfadat i- m'he posat a plorar.

És normal.

La vida-

A la vida a vegades les coses no surten com voldríem, o –

Passen coses que no ens les mereixem.

I plorar està bé.

De pena, de ràbia...

És millor plorar que pegar, Pol.

I si plores-

Si plores no vol dir que no siguis valent.

Ser valent és el que has fet tu ara.

Explicar-me el que ha passat.

S'ha de ser molt valent per fer això.

I tu ho ets Pol.

Més que jo.

De veritat. Molt més que jo.

A mi m'agradaria ser tan valent com ets tu, fill.

Que no t'ho dic per dir, Pol. T'ho dic de veritat, Ets molt valent. Molt. I com ets valent ja veuràs com aquell-

Aquell parell d'imbècils no et tornaran a molestar més.

Els sí que són uns cagats, que necessiten ser dos per ficar-se amb tu.

Se li humitegen els ulls. Agafa el mocador de paper i se'ls eixuga.

Jo també t'estimo molt, Pol.

Molt.

Més que res.

Voldràs que anem al cine aquest cap de setmana?

La que tu vulguis.

Perfecte.

I després podem anar a menjar una pizza.

Doncs al xinès, el que et vingui més de gust.

I ara dorm, fill, que és molt tard.

Bona nit.

Penja. Fa una profunda inspiració. Després fa un crit. Clica a l'ordinador.

VEU MARE

Nen. Estàs bé?

ACTOR

No.

(Cridant) Sí.

Va, mama, dorm!

VEU MARE

No puc, fill. Canta una cançó a veure si així m'adormo.

Va fins el piano. Toca i canta Good night ladies de Lou Reed.

VEU MARE

Gràcies, fill. T'estimo.

ACTOR

Jo també, mama.

Va fins l'ordinador. Clica.

VEU MARE

No puc, fill. Canta una cançó a veure si així m'adormo.

Torna a clicar l'ordinador.

VEU MARE

Gràcies, fill. T'estimo.

Torna a clicar l'ordinador.

VEU MARE

Gràcies, fill. T'estimo.

Torna a clicar l'ordinador.

VEU MARE

Gràcies, fill. T'estimo.

Plora. Es posa el cap de coala. S'asseu i engega la tele. Només hi ha interferències. Mira al públic.

Fosc.